

Za panem docentem Antonínem Tuzarem

Dne 14. srpna 2015 přišla smutná zpráva. Ve věku 81 let zemřel pan doc. RNDr. Antonín Tuzar, CSc.

Pan docent se narodil 8. srpna 1934 v Praze. V roce 1958 ukončil s vyznamenáním Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy. V roce 1969 úspěšně dokončil aspirantské studium v Matematickém ústavu Československé akademie věd ve vědním oboru Numerické metody a užitá matematika a získal hodnost kandidáta věd a ve stejném roce mu byl na téže fakultě přiznán titul doktor přírodních věd (RNDr.).

V letech 1958 – 1993 pracoval v Ústavu teorie informace a automatizace Československé akademie věd, kde se postupně vypracoval na pozici vedoucího sektoru optimalizace a koordinátora výzkumných úkolů z oboru optimalizace řízení technických procesů.

V období let 1971 - 1974 byl externím učitelem předmětů Numerické metody a Teorie optimálního řízení na Fakultě jaderného a fyzikálního inženýrství ČVUT v Praze. Na Matematickofyzikální fakultě a Fakultě elektrotechnické ČVUT vedl diplomové práce, byl školitelem vědeckých aspirantů Ústavu teorie informace a automatizace, kde jich řadu úspěšně dovedl k titulu kandidáta věd. Působil také jako recenzent a redaktor monografií v nakladatelství Academia. Od roku 1990 do roku 1992 byl členem Vědecké rady Vysoké školy dopravy a spojů v Žilině.

V letech 1993 – 1998 byl odborným asistentem na Dopravní fakultě Jana Pernera Univerzity Pardubice, kde vedl přednášky v inženýrském a doktorském studiu z předmětů Teorie dopravy, Teorie dopravních systémů, Operační analýza a Matematika a významnou měrou se podílel na řešení vědeckovýzkumných projektů v oboru Technologie a management v dopravě a telekomunikacích, byl vedoucím diplomových prací a školitelem doktorandů. Od roku 1998 byla jeho hlavním pracovištěm Fakulta dopravní ČVUT v Praze, kde se od téhož roku stal docentem v oboru Technologie a management v dopravě a komunikacích. I nadále působil na Dopravní fakultě Jana Pernera, zejména v doktorském studiu.

Pan docent Tuzar absolvoval během svého života řadu zahraničních studijních pobytů na vysokých školách a ve výzkumných ústavech jak v zemích východní Evropy, tak i v Německu, Itálii a v Anglii a byl účastníkem mnoha mezinárodních vědeckých setkání. Přednášel na univerzitách v Drážďanech a v Karlsruhe. Výtečně ovládal slovem i písmem tři cizí jazyky.

Pan docent Tuzar byl během svého plodného života velice produktivní v publikační a vědeckovýzkumné činnosti jak v mateřštině, tak i v angličtině a němčině. Napsal mnoho kladně hodnocených odborných a vědeckých článků z matematiky a teorie řízení, několik desítek výzkumných zpráv, mj. také z historie dopravy. Byl spoluautorem pěti titulů vysokoškolských skript a dvou monografií z teorie dopravy. Publikoval recenze knih a přednášel na více tuzemských i mezinárodních konferencích. Zde je určitě potřebné vzpomenout, že jeho vůbec posledním příspěvkem, sepsaným letos v červnu, byl unikátní příspěvek s názvem „Parní lokomotivy Olomoucko-pražské dráhy“ do sekce Historie dopravy v rámci VI. Mezinárodní vědecké konference Dopravní fakulty Jana Pernera Univerzity

Pardubice, která se konala v září letošního roku při příležitosti 200. výročí narození a 170. výročí úmrtí vynikajícího projektanta a stavitele železných drah Ing. Jana Pernera.

Z uvedených skutečností vyplývá, že pan docent Tuzar patřil k mimořádným osobnostem v oboru matematiky, především aplikované matematiky v dopravních systémech. Trvale si udržoval vysokou úroveň vědeckých znalostí v tomto vědním oboru studiem národních, ale především zahraničních odborných knih. Každý, kdo s ním přišel do styku a rozhovoru, byl udiven jeho hlubokými znalostmi. Každý matematický problém dokázal logicky vysvětlit a přiblížit vždy nejméně dvěma různými postupy, aby se utvrdil, že se nespletl a druhému poskytl správný výsledek. Žádný, kdo za ním přišel, nikdy nebyl odmítnut. S úctou k druhým a skromností jemu vlastní se snažil podat vyčerpávající odpověď.

Pan docent Tuzar byl nejen vynikající odborník, ale hlavně báječný člověk. Od mládí byl velmi zodpovědný, svědomitý a zásadový, ale také nekonfliktní a laskavý. Měl veselou povahu a velký smysl pro humor. Rodina byla u něho vždy na prvním místě. I když ho v životě postihly tragické události, svoje problémy a bolesti skrýval ve svém srdci a nepřenášel je na své okolí. Všichni si ho vážili, měli ho v úctě a rádi.

Pan docent Tuzar velice miloval železnici, ta mu učarovala již v dětských letech, kdy z Prahy jezdil s rodiči do Polné u Jihlavy, kde na místní dráze z Dobronína byl v provozu parní motorový vůz. Však jeho vzpomínky také významně přispěly k osvětlení historie krátkého provozního nasazení těchto vozidel zvláštní stavby. Rád také vzpomínal na rybník „Vidlák“ u Zbraslavic, kam jezdil odpočívat na chatu se svými blízkými, opět z Prahy vlakem přes Kutnou Horu. Lokálka ho v 60. letech minulého století okouzila provozem parních lokomotiv Gölsdorfovy konstrukce řady 422.0. O těchto lokomotivách a historii místních železnic napsal spolu s panem Ing. Jiřím Pohlem do odborných časopisů více článků.

Jeho celoživotním koníčkem se staly parní lokomotivy rakouské, německé, ale i české konstrukce. S velkým zájmem sledoval i vozidla moderních trakcí. Aby se mohl pokochat a pomazlit se vzpomínkami na železniční vozidla, která obdivoval v provozu, stal se vášnivým sběratelem železničních modelů, pro které neváhal jezdit se svými kamarády i do Německa.

Kromě své rodiny miloval pan docent i zvířátka. Měl dva pejsky, kterým podstrojoval tak, jak bylo jemu vlastní. Nikdy je neošidil a vždy se s nimi i o poslední sousto rozdělil. Lásku a péči, jakou jim věnoval, by jim mohl závidět i člověk.

Pro rodinu, kolegy, přátele a známé, znamená odchod pana docenta Antonína Tuzara velkou ztrátu. Jeho přítomnost budou trvale připomínat veselé příběhy z jeho profesního i soukromého života. Nelze zapomenout jeho srdečnou a kamarádskou povahu.

Čest jeho památce.

prof. Ing. Vlastislav Mojžíš, CSc.

